



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1988/2022
28.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Липљан, чији је пуномоћник Владимир Раичевић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа Председник привременог органа, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3905/2021 од 15.12.2021. године у седници одржаној 28.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3905/2021 од 15.12.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 353/19 од 26.01.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 353/19 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде исплати за период од августа 2016. године до јануара 2019. године износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му на име накнаде у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године исплати за период од августа 2016. године до јануара 2019. године, износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 57.210,00 динара, а уколико не исплати трошкове у року од 8 дана од дана пријема пресуде, обавезује се да плати законску затезну камату од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 3905/2021 од 15.12.2021. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 353/2019 од 26.01.2021. године, тако што су одбијени, као неосновани, тужбени захтеви тужиоца да се обавезе тужена да му накнади штету у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног

увећања зараде према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од августа 2016. године до јануара 2019. године, у износима, са каматом, наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на радном месту референта у Служби за ... код Повереника за ... при Одељењу за ... по основу решења о распоређивању број .. од 28.12.2015. године, којим му је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,74. Тако утврђена зарада тужиоца, која је била нижа од минималне зараде, увећана је за 50% због радног ангажовања на Косову и Метохији (тзв.косовски додатак), на основу Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Вештачењем од стране судског вештака економско – финансијске струке утврђена је разлика зараде између минималне зараде и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана, без увећања по Закључку Владе, за спорни период и разлика на име тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде, за утужени период.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио и тужену обавезао да му накнади штету у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, налазећи да основна плата запосленог за пуно радно време и стандардни учинак не може бити нижа од минималне зараде. Будући да је тужилац, у спорном периоду, остварио и право на додатак на зараду сходно Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који додатак је, према налазу и мишљењу вештака, у појединим месецима био нижи од прописаног, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан.

Другостепени суд је, преиначио пресуду првостепеног суда тако што је тужбени захтев тужиоца одбио, како на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, тако и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, имајући у виду да је зарада коју је он примио, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. „косовског додатка“ по основу Закључка Владе, исплаћена у вишем износу у односу на обрачунату минималну зараду, са увећањем по основу минулог рада. По мишљењу другостепеног суда, обезбеђеним средствима из буџета и исплатом у складу са Закључком Владе,

тужиоцу је исплаћена плата у висини минималне зараде, због чега је тужбени захтев тужиоца неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде.

Одлуком Владе Републике Србије, Закључком 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, прихваћена је информација о обрачуноу и исплати плата, зарада и накнада запосленима у органима, организацијама, јавним службама и јавним предузећима са територије КиМ, тако да, према закључцима који су донети до тог момента, запослени који живе и раде на територији КиМ примају увећану зараду, али је сагласно Закону о буџетском систему, проценат увећања зараде односно плате од 100% замењен процентом од 50%.

У конкретном случају, тужиоцу је плата обрачуната у нижем износу од минималне зараде, па је на тај износ вршено увећање од 50% месечно.

По оцени Врховног касационог суда, такав обрачун није правилан.

Тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је више од минималне зараде, али је нижа од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање од 50% месечно. Због тога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде, а правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка, садржану у ставу другом изреке, Врховни касациони суд је донео применом одредбе члана 165. став 2. у вези члана 163. став 2, 153. и 154. Закона о парничном поступку. Тужиоцу су признати трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника – адвоката за састав ревизије од 18.000,00 динара, према опредељеном захтеву, применом важеће Адвокатске Тарифе („Службени гласник РС“ бр.37/21).

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**